

ξαγναντεύω ένα κάτι που απίρζει όμορφα όμορφα και γειτονεύει με μια έκκλησίτσα· είναι ο τάφος του Πετρόμπεη. Θα πάω να προσκυνήσω... Έδωθε όλοτρόγουρά μου παλιόσπιτα, πύργοι, κούλιες, ανά κατα, άνώμαλα, ψηλά, χαμηλά, παστρικά, παστρικά όμως, άπρισμένα από καινούριο άσβέστωμα ή μαυρισμένα από την πολυκαιρία. Ένας από δαύτους ξεχωρίζει με κάποια φανταστική από μόνος μεγαλοπρέπεια... Δέν ξέρω πώς λίγο λίγο ό νους μου γυρίζει πίσω-πίσω, βαθειά-βαθειά στα παιδιακία μου χρόνια τα πρώτα πρώτα και μου παρουσιάζει μπροστά μου ένα βιβλιαράκι μικρού-ταικο, χωρίς ξώφυλλο, άραβο, με λίγα φύλλα, τα μισά κομμένα με δόντια, με μια έπιγραφή: «Τά αύγά του Πάσχα». Τό πρώτο άναγνωστικό βιβλίο που πήρα στα χέρια μου άμα βγήκα από τους πινάκους στο άλληλοδιδακτικό έκείνο τον καιρό σχολείο. Έπέρασαν περισσότερα από πενήντα χρόνια τό είχα μπίτι λησμονημένο και τό ξεθάφτει, μου τό φέρνει στο νού μου, τί; ή άρχή του· οι πρώτες του άράδες, που δε θυμάμαι κι άλλες. Αρχίζε: «Στόν παλαιό Πύργο του Μαυρομιχάλη, τον κείμενον εις τα δυτικά παράλια της Πελοποννήτου. . .» στόπ! τίποτε άλλο, τίποτε περισσότερο δέν κράτησε ή μνήμη μου· κι αυτές τις άράδες τις έβγαλε έξω, περίεργο πράγμα! τώρα κατά πρώτη φορά, ύστερα λέω από πενήντα χρόνια, ή θεά αυτού του πύργου. Νά λοιπόν τό μέρος, τό θέατρο, που άνοιγονταν ή ιστορία έκείνη που διάβαζα τότε και δε θυμάμαι σήμερα καθόλου ούτε την πλοκή της ούτε τό τέλος της. Έστερ' από πενήντα χρόνια να μου παρουσιαστή μπροστά μου ο Πύργος, που ή παιδική μου φαντασία προσπαθούσε να συλλάβη, να πιάνη δλοζώντανο, πραγματικό, στο φυσικό, μεγάλο κι άξιοθάμαστο κάδρο του μέσα στη λαμπερή από τις πρώτες ρηξιές της αύγης και του Φαέθοντα άχτίδες!

Ω, τί θα έδιναν να εύρισκα σήμερα, να έπιαναν στο χέρι μου, να ρούφωγα τό βιβλιαράκι έκείνο, ότο άγνωστο κι άνόητο κι άν είναι. Έβρεχ την Άθήνα άνου-κάτου, μα δέν μπόρεσα να τό βρω. Ω, και να τύχαινε κανένας να τόχει ή να τόβρισκε και να τό στείλνε στον παλαικό

ΧΡΥΣΑΝΘΟ ΠΑΛΙΑΠΙΔΑ

ΦΥΛΛΑΔΕΣ

ΤΟΥ ΓΕΡΟΔΗΜΟΥ*

ΙΒ'

Η ΝΟΙΚΟΚΕΡΑ

Πέρασε ή ώρα με τό τρομερό παραμύθι της χαροκαμένης μας της Γιαννούλας. Βγαίνει και τό κακόμοιρο τό κορίτσι, χλωμό, δακριμένο, όλότρεμο. Έη καρδούλα του θα στραγγίξει αίμα από τον πόνο. Τί την πόνεσες έτσι, καημένη Γιαννούλα! Έη τάχα πρέπει να τ' ακούν κ' οι άνήξερες μας οι ρωμιόπουλες, τί παράδεισο τον είχανε οι γριές τους! Μα κι έσαι πάλι τάκουσαν, τί όφελήθηκαν! Τό πολύ χάρουνται που δέν έχουν, και σήμερα τέτοιες σφορές, που δέν μπαίνουν πια Τούρκοι να σκορπίσουν άφανισμό στις φωλιές τους.

... .. Άκου την τώρα τη μικρούλα, φιλοτραγουδάει στρώνοντας τό τραπέζι, να διώξη τό φόβο της. Πρέπει να βλέπη κάποιον άρματωμένο μπροστά της να την κυνηγά ή την καημένη. Άμποτες να της σταθή σε καλό της αυτός ό φόβος!

Άς κρυφτρέξουμε τώρα ως άπάνω, να καμα-

*) Η άρχή στον αριθ. 353.

ρώσουμε και τη μάνα της. Άνεσαινε άνθρωπος έδω péρα. Όρθάνοιχτα τα παράθυρα. Μπαινοβγαίνει ό δροσάτος ό μπάτης, και τους φέρνει την ύγεία, τη ζωή και τη δύναμη. Χρειαζόμενος είναι κι αυτός για τα βλασάρια που θα μας δώσης μια μέρα, λυγρή μου κοπέλλα! Είναι ή μεγαλύτερη ή κόρη τούτη, που άκουμπάει έκεί στο παράθυρο και λογιάζει τη θάλασσα. Τό ξέρει έκείνη γιατί τη γλυκοκοιτάζει τη θάλασσα. Αυτή της φέρνει τα γράμματα, θα της φέρη και τον καλό της μια μέρα. Τι δέν έδινες νάχης τους στοχασμούς της αυτή την ώρα! Άγιο μυστήριο ή άγάπη! Άς τη λατρέψουμε από μακριά κι άς την άφήσουμε να καίη έκεί ή-συχά, σαν αυτό τό καντήλι σιμά στα κονίματα.

Μια ματιά στην άλλη την κάμαρα, και φεύγουμε. Βλέπω δυό κερές έδω μέσα. Η μια μεγαλύτερη, όχι πολύ περασμένη, άγκαλά τό φώς έρχεται πίσωθι της και την κάνει και φαίνεται κάτι νεώτερη. Αυτή είναι ή άρχόντισσα, ή κερά του σπιτιού. Κρίμας που δέν είναι μέρα, να καλοδής τάγαθό πρόσωπό της. Η άλλη, που κάθεται δίπλα της και της κρυφομιλεί, αυτή με τα μαύρα, είναι γειτόνισσα και πρέπει ναρθε να της δηγηθή τα μύρια της βάσανα. Αυτή την ώρα, που συχάζουν τα σπία, που δε φάνηκε άκόμη ό νοικοκύρης, τη διαλέγουν οι χαροκομένες, οι ζωντοχήρες κ' οι φτωχές να πάνε να πούνε δυό λόγια στις σπλαχνικές τους γειτόνισσες. Ποιός ξέρει πόσην ώρα την κρατάει την άρχόντισσα και της τά λέει αυτά τα δυό λόγια! Κι αυτή την άκούγει με ύπομονή και τη συμπαθει μ' έναν πόνο, που λές κ' είναι αυταδέρηφης. Άν ανεβαίναμε πιο νωρίς, θ' άκούγαμε θλιβερές ιστορίες κ' έδω. Θ' άκούγαμε πώς ή μαυροφόρα έχει πέντε χρόνια να δη τον άντρα της. Πώς ξενοδουλεύει να ζήση τρία παιδιά. Πώς πλάκωσε κ' ή άρρώστια και πώς πάει να πεθάνη τό μικρότερό της. Κοίταξε την καλά, τώρα που σηκώθηκε και τοιμάζεται, κι όλο τοιμάζεται να φύγη, κι όλο κρυφομιλεί. Κοίταξε μάτια γλυκά και δακρυοβρεμένα, κοιτάξε φρύδια πλατιά και κατάμαυρα, χείλη νόστιμα και ψιλά. Άπ' όλο τό πρόσωπό της στάζει ή γλύκα της όμορφιάς κ' ή πίκρα του πόνου, της φτώχειας, της άδικης όμως φτώχειας, της φτώχειας που παίρνει τό θυμά της από τό μιντέρι και τό τινάζει στην έρμη την ψάθα. Και καθώς ξεκινάει, άπλώνει τό χέρι της ή άρχόντισσα και της βάζει κάτι στο χέρι. Άλλο μυστήριο τουτο. Όχι της άγάπης που μας φέρνει στον κόσμο, μόνο της άλλης, που μας ανεβάζει στον ούρανό. Που μας κάνει και χύνουμε κόμπο δάκριο κι άπλώνουμε χέρι σ' ένα μισοπνιμένο.

Σωστή χριστιανή ή άρχόντισσα. Ό άντρας της, τό δεξί της χέρι, ποτές δε θα τό μάθη τί έδωσε της γειτόνισσας με άλλο τό χέρι της.

Τέτοιες βιολέττες λουλουδιζούν έδω péρα πολλές. Θαρρώ δέν πολυπραχόδουνε στις χώρες αυτά τα βουνήσια τα λούλουδα. Έκεί βλέπεις άλλα. Έκεί είναι ό πολιτισμός. Έκεί μόλις και νοιώση ό καλός ό νοικοκύρης πώς σιμώνει τό τέλος του, δίνει τό μισό τό είναι του σ' ένα σπιτάλιο και τελειώνει.

Έτσι αδειάζει κ' ή κοκώνα του να πάη στο θέατρο, την ώρα που κάθεται ή νοικοκερά μας κι άκούγει γειτόνισσες. Η κοκώνα της χώρας τά θέλει τα δάκρια της να τά χύση στο θέατρο. Δέν της μένουνε για ζωντοχήρες και για χαροκαμένες. Στη χώρα έχει ανοιχτά μαγαζιά και πηγαίνει όποιος θέλει και βρίσκει τό ψυχικό. Στο χωριό τέτοια μαγαζιά δέν έχει. Πηγαίνει ή φτωχή στις άρχόντισσας, της δίνει τον πόνο της και παίρνει ένα κομμάτι ψωμί. Στη χώρα πάλι, αν είναι λιγάκι άπόνετες οι άρχόντισσες, είναι λιγάκι ξέννοιαστες κ' οι γειτόνισσες. Η φτώχεια της βρίσκει πόρεψη. Ά ζούσε στη χώρα ή μαυροφόρα μας, γλήγορα θάβρισκε καρδιές να την πονέσουνε. Μα αυτά είναι του πολιτισμού πράματα. Έδω πάντα βρίσκουμε την άρχόντισσα σπλαχνικά, τη γειτόνισσα τίμια και συμμαζεμένη.

... Φωνές άκούγω κάτω. Έρθε ό άρχοντας. Τρέχα, ζωντοχήρα μου, από την πισόπορτα. Άς φύγουμε κ' έμεις από τό παράθυρο.

Π'

ΦΤΑΝΕΙ ΜΑΣ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Ά δέν είτανε Σάββατο βράδυ και ξημέρωμα Κεριακή, θα σ' έπαιρνα να πάμε και σε κανένα φτωχικό νυχτέρι, να κρυφοκαθίσουμε σε μιάν πόχη και να καμαρώσουμε όλη τη γειτονιά. Άλλη με τη ρόκα της, άλλη με τό μάγκανο, κι άλλη με τό βελόνι· γριές, μεσόκοπες, παντρεμένες, κοπέλλες· να δουλεύουνε με τα χέρια τους, με τις γλωσσές τους, με τ' αυτιά τους. Να βλέπης, ν' άκούς και να μη χορταίνης· φτάνει να νοστιμεύσει παραμύθια, τραγούδια και νοιώσματα.

Καλά όμως που έτυχε Σαβατόβραδο και θα λείψουμε από τον πειρασμό. Γιατί δέν είναι σαν τό χαρέμι έκεί, να βλέπης κοιμισμένα κορμιά. Όλες γλυκοφέγγουν έκεί ζωντανές, λυγρές και σπαρταριστές. Μια να τις έδλεπες, και θα μούλεγες άμέσως: «Έγώ θα μείνω έδω· δέν τ' άφίνω πια τό χωριό».

Όχι, φτάνει μας. Άλλο είναι ή δουλειά μας τώρα. Την πηγή την είδαμε. Τά ήπιαμε τά κρουσταλλένια της νερά. Έρθαμε στην πηγή για να πιούμε, όχι να γίνουμε πλατάνοι και να ριζώσουμε δίπλα της. Τώρα πρέπει να κατεβούμε τό ρέμα, να μπούμε στον ποταμό, να πάμε στο πέλαγο. Πρέπει να δούμε τη μεγάλη τη Ρωμισούνη. Την είδαμε, θα πήε, χίλιες φορές με τα μάτια μας. Μα αυτό δε σημαίνει. Ό σκοπός είναι με κλειστά μάτια να τηνε δούμε, με τό νού μας να τηνε δούμε τη Ρωμισούνη. Τα μάτια πλανεύουνε. Δε μας λέν την άλήθεια πάντα. Κι αν τηνε λέν κάποτε, ό νους παραζαλλίζεται και τί να πρωτοπιστέψη δέν ξέρει. Τό καθαυτό τό ταξίδι γίνεται με κλεισμένα μάτια, τη νύχτα, μέσα σε τέτοια ρημά.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΦΥΛΛΑΔΑΣ

(Άκολουθεί)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΤΑ ΑΝΕΚΦΡΑΣΤΑ

Άκούστε, άδέρφια, άκούστε. Άκούστε και φρίξετε.

Χτές τό βράδι είμουνα παγεμένος στο σπίτι της θείας μου και κάθισα να πιω τον καφέ, που μου φτιαξανε. Η μικρή μου άνιψιά καθότανε παράμερα στο τραπέζι και πολεμούσε να μάθη απ' ύξω τους χρόνους του δρω. Μιλούσα με τη θεά μου, για να μην άκούω τις άπελπιστικές φωνές του κοριτσιού, γιατί, καθώς έλεγε τους χρόνους, μου φαινότανε πώς κάποιος τόκαιε με σίδερο άναμμένο και τόκαιε να σκούζει. «Όπωπα, όπωπας κ.τ.λ, έωρακώς είην, είης, είη κ.τ.λ. Όφομαι, όφει, όφεται —τό δυικό δέν τον θυμούμαι —όφόμεθα, όφεσθε, όφονται, που να όψονται, Παναγία μου, οι δασκάλοι την ήμέρα της Κρίσης. —Καμμιά φορά ή μικρή μου άνιψιά άφησε τη θέση της, ζύγωσε τη μάνα της και κάτι της είπε σταυτί.

Η θεά μου άνατινάχτηκε φουρισμένη στην καρέκλα της και φώναζε:

— Μα πάλι σου χάλασε τό άνέκφραστο;

Τό κοριτσάκι — είναι 12 χρονώ και πάει στην έκτη τάξη του Άρσάκειου — κοκκίνισε, ξεροκατάπιε και πήγε πάλι στη θέση του, χωρίς να πη τίποτα.

— Και τί είναι αυτό τό άνέκφραστο, θεά; Ρώτησα γώ.

— Νά. Κάθε κορίτσι έχει άφημένα στο Άρσάκειο από ένα παντελονάκι μπλέ ή μαύρο που τό φορεί στη γυμναστική.

Μὰ καλὰ, τὰ ἀνέκφραστα τί πρᾶμα εἶναι ; ξαναρώτησα.

— Αὐτὰ τὰ παντελονάκια οἱ δασκάλες τὰ λένε ἀνέκφραστα.

"Ἄν εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ με βλέπη ὁ Δουμάς, θ'ἄγραφε πῶς μοῦ πέσανε χίλιοι κερανοὶ εἰς τὴν κεφαλή μου.

— Γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ, φώναξα. Βρέ γιὰ μιλάτε καλὰ.

— Μὰ γιατί παραξενεύεσαι ; μοῦπε ἡ θειά μου.

Τί νὰ τῆς πῶ δὲν ἤξερα ; πῆγα κοντὰ στὴν ἀνιψιοῦλα μου καὶ τὴ ρώτησα :

— Γιὰ πές μου, παιδί μου, ἔτσι σὰς εἶπανε οἱ δασκάλες νὰ τὰ λέτε ;

Τὸ μικρὸ κατέβασε τὰ μάτια του καὶ με σιγαλὴ φωνὴ μου ἀπάντησε :

— Ναί.

— Καὶ γιατί σὰς τῶσανε αὐτό ;

— Γιατί, λέει, ἀλλοίως εἶναι ντροπή.

— Καὶ πῶς σὰς λένε λοιπὸν τὴν ὄρα τῆς γυμναστικῆς ;

— Νά, κάθε ἀνέκφραστο ἔχει καὶ ἀπὸ ἕνα ἀριθμὸ. Ἄμα μποῦμε στὴ γραμμὴ, τὰ βγάζει ἡ δασκάλα ἕνα ἕνα ἀπὸ τὴ σακκούλα, φωνάζει τὸν ἀριθμὸν του, κι ὅποιον ἔχει εἶναι πάει καὶ τὸ παίρνει. Ἐπειτα πάμε πίσω ἀπ' τὸ παραβάν καὶ τὰ φοροῦμε. Κατάλαβες ;

Ποῦ νὰ καταλάβω, ποῦ νὰ νοιώσω, μωρὲς παιδιά.

— Καὶ πῶς σὰς λένε ;

— Νά. Φωνάζει ἡ δασκάλα : "Ἀνέκφραστο 10, ἀνέκφραστο 40, κ' ἔτσι τὰ φωνάζει ὅλα.

Πρὶ νὰ τελειώσῃ τὸ κοριτσάκι τὰ εἶχα χαμένα, αὐτὸ τὸ πρᾶμα δὲ φανταζόμουν ποτές μου πῶς θὰ τᾶκουα καὶ ζαλιστήκα. Σηκώθηκα κ' ἐφυγα ζητώτας ἀέρα καὶ στὸ δρόμο σκεφτόμουν τὸ κακὸ ποὺ κάνουνε οἱ δασκάλοι κ' οἱ δασκάλες σ' αὐτὰ τᾶθωκ παιδάκια ποὺ τοὺς στέλνουμε. Ἀπὸ μικρὸ ἀρχινᾶνε καὶ τὸ μαθαίνουνε πῶς τὸ ρούχο ἄμα τὸ πῆς παντελόνι ἢ βρακί φέρνει ντροπὴ, ἄμα ὅμως τὸ πῆς ἀνέκφραστο ἀλλάζει καὶ γίνετα τραχηλιά.

Τῆρατε τώρα τί κακὸ τοὺς κάνουνε. Ἐκεῖ ποὺ τὰ κοριτσάκια δὲ νοιώθουνε τίποτα, παρουσιάζεται ὁ Μιστριώτης με φουστάνια καὶ τὰ σκάνταλλίζει. Τὰ κάνει νὰ συλλογιστοῦνε καὶ νὰ πάει ὁ νοῦς τους στὸ κακὸ. Καὶ ὅλα αὐτὰ ἀπ' τὴ μανία τῆς ἑλληνικούρας. Ἐμεῖς οἱ χυδαῖοι τὰ λέμε βρακιά, παντελόνια, σάβρακα. Ἐρχετα ὁ δάσκαλος καὶ μὴ ξέροντας πῶς διάολο νὰ τὸ βαφτίσῃ γιὰ νὰ τὸ ξελληνίσῃ, τὸ βγάνει ἀνέκφραστο. Τουλάχιστο στὸ στρατὸ τὸ λένε σκελέα ποὺ κάτι τελοσπάντων λέει, κι ἂς μὴ τὸ νοιώθουν οἱ Ρωμιοί. Καὶ γιὰ νὰ τελειώσουμε, κάνουμε μιὰ σύσταση στὸν κ. Παναγιώτπουλο :

Νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἀνέκφραστον θαυμασμὸν του στὸν κ. Μιστριώτη καὶ στίς δασκάλες γιὰ τὴν ἀνέκφραστον ἐπιτυχίαν ποὺ εἶχανε μαθαίνοντας τὰ κορίτσια νὰ ἐκφράζονται μὲ τόσην ἀνέκφραστον λεπτότητα γιὰ ἕνα τόσο δυσέκφραστον πρᾶμα.

Ἄθῆνα, 8.3.10.

Γ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΛΑΚΗΣ

Η «ΕΛΛΗΝΙΣ ΦΩΝΗ»

Μας στάλθηκε προχθὲς ἕνας φάκελλος ποῦχε μέσα ἕνα φύλλο τῆς «Φύσις» κ' ἕνα γράμμα. Στὴ «Φύσις» πάνου σημερεύεταν με κόκκινο μολύβι ἕνα δῆγημα «Ὁ βράχος τοῦ θανάτου», ποὺ μόλις διαβάσαμε τις πρώτες ἀράδες του «Ἡ Ἰωάννα νεάνις ἐκ φύσεως εὐγενῆς, εἰκοσι μόλις Μαΐου ἀπαριθμοῦσα» τὸ πετάξαμε στὸ καλάθι. Τὸ γράμμα ὅμως συλλογιστήκαμε πῶς ἔπρεπε νὰν ἀπολάβομε κ' οἱ ἀναγνώστες τοῦ «Νουμᾶ» καὶ νὰ το :

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΡΑΧΜΑΙ 1,000,000 ΚΕΡΑΗ

Καθ' ἑκάστην κλήρωσιν ἐκδίδονται 100,000 γραμματῖα ἀξίας . . . 400,000 παρέχοντα κέρδη εἰς 2,290 γραμματῖα ἀξίας δραχ. 200,000. Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου 1910 ἐξεδήθησαν ὑπ' αὐξὸντα ἀριθμ. 1 25,000 ΑΚΕΡΑΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς ἀκέραιον τὸ κέρδος τιμώμενα ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ καὶ ὑπ' αὐξὸντα 25,001, 100,000. ΤΕΤΑΡΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟΥ τιμώμενα ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ καὶ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

Κέρδη ἑκάστης κληρώσεως

1	εἰς	80,000	80,000
1	εἰς	20,000	20,002
2	ἀπὸ	2,500	5,000
6	ἀπὸ	1,000	6,000
15	ἀπὸ	400	6,000
28	ἀπὸ	200	5,000
1950	ἀπὸ	40	78,000
2000			200,000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γενήσεται τῆ 28 Φεβρουαρίου (13 Μαρτίου), 1910, ἡ δευτέρα τῆ 25 Ἀπριλίου (3 Μαΐου) 1910, ἡ τρίτη τῆ 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1910, ἡ τετάρτη τῆ 31 Ὀκτωβρίου 1910 καὶ ἡ πέμπτη τῆ 31 Δεκεμβρίου 1910 (31 Ἰανουαρίου 1911).

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ, Ἰπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθῆνας.

Ὁ διευθύνων τμηματάρχης
Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

Κύριε Νουμᾶ,

Σοὶ στέλλομεν τὸ ἐγκλειστον ἑρατεινὸν καὶ θελοεικόδιον δῆγημα, ἵνα ἴδῃς τὴν τρόπον δέον νὰ χειρίζεται τις τὴν Ἑλληνίδα φωνὴν καὶ ἵνα ἀποτάξῃ τῷ σατανᾷ μαλλικρισμῷ, τῷ ἑλληνοφθώρῳ καὶ τὴν ἐπισκότησιν τῆς διανοίας τοῦ γένους ἐπαγγελιομένην.

Καὶ τυφλῶ δὴλὸν ἔστι, παραβάλλοντι τὰ ὑμέτερα βορβορώδη κατασκευάσματα πρὸς τὴν ἀγνήν τῆς καθαρουσούσης αἰγλοβολίαν, πόσον ὑπερέχει τὸ ἐν ἰδίῳμα τῷ ἑτέρῳ.

Ἐλευσεται ποθ' ἡμαρ ὅτε ὑμεῖς οἱ τριχωτοὶ καὶ οἱ ἀπότοκοι ὑμῶν μισοβόχραχοι καλύψετε τὴν κεφαλήν ὑπ' αἰσχύνῃς διὰ τὸ ἀκαλαίσθητον καὶ ρυπαρὸν ὑμῶν γλωσσικὸν κατασκευάσμα.

Τίς ραντιεῖ ὑμᾶς ὑσώπω, ὅπως καθαρισθήσεσθε ; Ἐρωσθε

Υ. Ρ. Εἰς τί παίει ὑμῖν, ὦ μισοφύλο, ὁ στυλοβάτης τῆς γενῆς ὑμῶν γλώσσης καὶ ἔθνικὸς πρόμαχος, ὁ διαπρεπὴς τῶν Ἑλλ. γραμμῶν ἱεροφάντης κ. Μιστριώτης, ὥστε τοσοῦτον ἀσεβῶς κατ' αὐτοῦ ἐκάστοτε ἐπιτίθεσθε ;

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ὁ λόγιος καὶ ποιητὴς Ἥλιος Π. Βοντιερίδης, ἕνας ἀπὸ τοὺς παλιούς, τοὺς πρώτους πρώτους συνεργάτες τοῦ Νουμᾶ, ἀρραβωνιάστηκε στὴ Σαλονίκη, ποὺ μένει τώρα, μὲ τὴν διαλεκτὴν κόρη Ναταλία Ι. Ἀννίνου. Τὰ ὀλόθεσμα συχαρόμημα μας.

— Ὁ Καλομοίρης ἔχει τονίσει καὶ τὴν Ἑλὶα τοῦ Παλαμᾶ, γιὰ γυναικίον χορὸν, μονοτράγουδα κι ὀρχήστρα. Ἡ σύθεση αὐτὴ τοῦ Καλομοίρη θὰ ἐχθελεσθεῖ σήμερα, Κερικῆ τὸ θεατρίν, στὴ συναυλία τοῦ Ὁδείου μας.

— Ὁ ποιητὴς Σκίπης ἤρθε δω γιὰ λίγες μέρες, ξαναγορίζοντας τὴν ἄλλη βδομάδα στὸ Παρίσι. Με χαρὰ τὸν εἶδαμε ὅλοι τὸν ἀγαπημένον φίλον μας.

— Κάποιος «ὠραιοψάρᾶς» μᾶς στέλνει μερικὲς «ὠραιοπλεκτες», καθὼς τις λέει, λέξεις ποὺ φάρεψε πούτη τῆ βδομάδα κάπου. Ἀκοῦστε τις : ὠραιοκοσμικὴ συνάθροισις—ἐκπαγλον σύνολον — χριτόλουστος θελκτικότης—ὕπερκομφοτέρα—ὠραιογράμμος καὶ ὠραιοζωγράφος—ὠραιοχρωματιστικὸς χρωστήρ... καὶ με τις ὑγειές σας.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ἐνάρετο. Κατὰ ἀγενικὴν ἀναζήτησιν ξανατυπώσαμε σήμερα τὸ δεύτερον «πρὸς Ζερβὸν Ἀρέταν» ἐπιγράμμα σου, ποὺ τυπώθηκε μ' ἕνα δωδ ληθάκια στὸ περασμένον φύλλο :

Ἄλλα φωνή

Ἄρέτας εἶναι κριτικὸς—φυσίαι τὸ φρέσκο ἀγέρι— μὲ τὸ ζερβό του τὸ μυαλό, μὲ τὸ ζερβό του χέρι. Μὰ πάντα παραπέφτουμε τὰ κριτικὰ του λάθη. Τάχα τὰ «Παναθήνια» δὲν εἶν' ἕνα καλάθι ;

Καὶ γιὰ τᾶλλο, δίκιο ἔχεις. Ἡ σειρά τῶν κριτικᾶστρων στὰ «Παναθήνια» ἔτσι πάει : Κουσιδῆς ἐγέννησε ΚαμπάνηνΝ· Καμπάνης ἐγέννησε ΒενοπούλουΝ· Βενοπούλους ἐγέννησε ΖερβὸΝ ἌρέτανΝ... καὶ τράβα κορδέλανΝ.—κ. Π. στὴ Γενέθῃ. Δάβαμε τὴ συντρομὴ κ' εὐχαριστοῦμε.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμματῖα

Τροποποιηθῆσις τῆς κλίμακος τῶν τόκων τῶν εἰς τραπεζικὰ γραμματῖα νέων ἐντόκων καταθέσεων ἐν ὄψει τῆ ἐπὶ προθεσμίας δηλοποιεῖται, ὅτι ἀπὸ 15 Ἀπριλίου 1909 ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δέχεται παρά τε τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τοῖς Ἰποκαταστήμασιν αὐτῆς καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμματῖα ἀποδοτέας ἐν ὄψει ἢ ἐν ὁρισμένῃ προθεσμίᾳ ἐπὶ τόκῳ.

1) 1/2 τοῖς 0)0 κατ' ἔτος διὰ τὰς ἐν ὄψει ἀποδοτέας καταθέσεις μέχρι ποσῶν ὄρ. 10,000, πέραν δὲ τοῦ ποσῶ τούτου τοῦ τόκου ὀριζομένου εἰς 1 τοῖς 0)0 κατ' ἔτος μέχρι 50,000 δραχμῶν πέραν δὲ τοῦ ποσῶ τούτου εἰς 1)2 τοῖς 0)0· Αἱ καταθέσεις αὗται γίνονται δεκταὶ καὶ εἰς ἀνοικτῶν λογαριασμῶν παραδιδόμενου τῷ καταθέτῃ βιβλιαρίου λογαριασμοῦ καὶ βιβλιαρίου ἐπιτάγιων.

2) ταῖς 0)0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις ἀποδοτέας μετὰ 85 μῆνας τουλάχιστον.

2) 1)2 τοῖς 0)0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ ἐν ἔτος τουλάχιστον.

3) ταῖς 0)0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ δύο ἔτη τουλάχιστον.

3) 1)2 τοῖς 0)0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ τέσσαρα ἔτη τουλάχιστον.

4) ταῖς 0)0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τῆς ἀποδοτέας μετὰ πέντε ἔτη τουλάχιστον ὡς καὶ διὰ τὰς πέρα τῶν πέντε ἐτῶν ἢ τὰς διαρκεῖς.

Καταθέσεις εἰς χρυσὸν

Δέχεται ἐπι ἐντόκους καταθέσεις εἰς χρυσόν, ἢτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας Ἀγγλίας, ἀποδοτέαι ἐν ὁρισμένῃ προθεσμίᾳ ἢ διαρκεῖς ἐπὶ τόκῳ.

1) 1)2 τοῖς 0)0 κατ' ἔτος διὰ καταθέσεις 6 μηνῶν τουλάχισ.

2) 0)0 " " " " " " 1 ἔτους "

2) 1)2 " " " " " " 2 ἔτων "

3) 0)0 " " " " " " 4 " "

4) 0)0 " " " " " " 5 " "

Αἱ ὁμολογία τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικὰ ἢ ἀνώνυμοι.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι ὁμολογιῶν πληρώνονται παρὰ τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ἰποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις.